

Hồi thứ chín mươi tư

Đại hội Cái Bang

Ngày giờ chưa đến, nhưng dưới đài đã tề tựu hơn hai ngàn tên ăn mày đủ hạng, toàn những kẻ ăn xin lấu đời, nhưng võ nghệ siêu quần. Những nhân vật này là đại diện cao cấp cho Bang Khất Cái, chịu dưới quyền thống suất của 4 vị đại trưởng lão là Lô, Giản, Lương, Bành.

Trong 4 người này, người khuất bóng, người bị hại. Như Lô Hữu Cước nhận chức bang chủ rất lâu, bị người hãm hại, Bành trưởng lão bị Từ Ân hòa thượng quật chết, Giản Trưởng lão bị bạo bệnh mà mất. Cho nên hiện giờ chỉ còn 3 vị trưởng lão đứng ra cầm đầu, thay mặt 3 vị trưởng lão kia thống suất nhóm ăn mày tám bị.

Hai ngàn khất cái chiếm một địa khu lớn, từ Đông, Tây, Nam, Bắc quanh đài tất cả đều ngồi xếp tròn dưới đất. Ngoài ra còn ngồi trên ngàn người anh hùng hào kiệt ham dự Anh hùng đại yến. Tất cả trẻ già đều ngồi xem lễ.

Gia Luật Tề và phu nhân Quách Phù, Võ Đôn Nho và phu nhân Gia luật Yên, Võ Tu Văn với phu nhân Hoàng Nhan Bình, đều là nhóm tiểu bối, giữ phận ngồi sau cùng.

Mọi người trên 10 năm khổ luyện, ai cũng tự biết rõ võ công của mình đến bực nào.

Đối với hàng ngàn anh hùng trước mắt, ai cũng chẳng dám khinh thường.

Quách Phá Lô ngồi bên cạnh tí tí Quách Phù, chàng thấy hàng ngàn anh hùng tề tựu đông đủ, thanh thế phi phàm, trong lòng rất hoan hỉ. Chàng hỏi Quách Phù :

- Nhị muội tánh tình kỳ dị hết sức, tại sao không ưa cảnh náo nhiệt này ?

Quách Phù nói :

- Hơi đâu mà nghĩ đến tâm tánh kỳ lạ của nó. Chẳng ai mà dẫn dụ nó được.

ở hướng Đông trong nhóm hành khất, một tên ăn mày 8 bị đứng lên, tay cầm tù và đưa lên miệng thổi u u, báo hiệu đã đến giờ khai mạc.

Hoàng Dung bước lên đài, hướng về quần hùng phía dưới cất giọng sang sảng :

- Hôm nay tề bang mở đại hội, hân hạnh được sự chiếu cố của quý vị tiền bối anh hùng, và quý vị thiếu niên hiền hào tứ phương đến dự lễ, tiểu nữ thay mặt cho bản bang tạ ơn trước quý vị.

Nói xong Hoàng Dung cúi gập mình hành lễ. Dưới đài bao nhiêu anh hùng hào kiệt đều đáp lễ.

Hoàng Dung lại nói :

- Tệ bang cố bang chủ Lỗ Hữu Cước nhân hậu trọng nghĩa, một đời vì nước vì dân, tâm toan khổ cực, rủi gặp sự bất hạnh trong miếu Dương Thái phó, trước ngọn Nghiêm Sơn, bị Toa Đô hoàng tử giết chết. Mối thù này không trả được, khiến tệ Bang lầy làm tủi nhục vô cùng.

Nói đến đây, toàn thể hành khất nhớ đến công ơn của Lỗ Hữu Cước công bình chính trực, khoan dung nhân hậu, nên có người quá xúc cảm, cất tiếng khóc rờn. Có người nghiêng rãng trợn mắt, cả mảng tên giặc Toa Đô.

Hoàng Dung tiếp tục nói :

- Nay mai đại quân Mông Cổ sẽ kéo đến xâm phạm thành Tương Dương, theo tôi nghĩ chẳng nên vì chuyện riêng của tệ Bang mà quên hẳn quốc gia đại sự, phải nghĩ kế giúp đỡ giống nòi. Câu chuyện báo thù của tệ bang, ta tạm ngưng ở đây, đợi đầy lui kẻ địch rồi mới bàn sau.

Dưới đài, tất cả anh hùng hoan hô nhiệt liệt, ai ai cũng cho lời nói của Hoàng Dung là chí lý.

Hoàng Dung tiếp tục :

- Chỉ vì tệ Bang đệ tử có trên muôn người, lan tràn khắp thiên hạ như quần long vô thủ, cho nên phải suy cử gấp một vị Bang chủ, nhân tiện cuộc họp mặt đông đủ hôm nay, tôi nghĩ nên tuyển chọn một vị có đức có tài, văn võ song toàn để giữ chức tân Bang chủ. Việc suy cử thế nào tiểu nữ không có ý kiến, mời Lương trưởng lão thượng đài nói chuyện với các vị.

Lương trưởng lão nhảy vọt lên đài. Mọi người thấy ông đầu râu tóc bạc như sương, nhưng còn vẻ quắc thước, tinh thần rất tráng kiện, nội bước chân ông phóng nhẹ lên đài cũng đủ chứng tỏ tài nghệ siêu quần của ông. Mọi người đều tấm tắc khen.

Trong đại hội trường, trên dưới có dư năm sáu ngàn người, mỗi người chất lưỡi khen một tiếng họp lại thành những tiếng rền âm ỉ.

Lương trưởng lão đợi mọi người dứt tiếng, trả lại sự im lặng, ông mới cất tiếng nói to :

- Hoàng tiền Bang chủ trí lực vô song. Bà nói thế nào thì đúng thế ấy, quyết không lầm lẫn. Nhưng bà chẳng khách sáo, yêu cầu lập ra bốn vị trưởng lão, đã thảo luận với bốn đệ tử tám bị và mười hai vị ăn mày áo rách, thương lượng đã nửa ngày cũng không tìm ra phương pháp tuyển chọn 4 vị đại trưởng lão được.

Bấy giờ dưới đài im phăng phắc, không một tiếng động nhẹ. Lương trưởng lão nói tiếp :

- Theo tôi nghĩ, Khất bang đệ tử lan tràn khắp thiên hạ, tuy nhiên chẳng làm gì tai hại hay gây ra chuyện gì đáng tiếc. Nhưng số người quá đông, mà người thống suất phải như cầm muôn binh mã, thì theo lời Hoàng tiền bang chủ vừa nói, nếu không được một người có tài đức, văn võ song toàn, ắt không thể điều khiển nổi. Trong nhóm hành khất chúng ta, tuy chẳng là nhân

tài siêu việt, nhưng cứ như gương của Hồng Thất Công bang chủ và Hoàng tiền bang chủ thì trăm năm sau cũng chưa chắc có một người được như vậy. Còn như Lỗ Hữu Cước bang chủ lấy đức cảm hóa mọi người, nhân phẩm này chẳng tìm đâu ra. Ta nghĩ tới nghĩ lui, chẳng có cách nào hơn là mời Hoàng tiền bang chủ tái nhiệm để thống suất trên muôn đệ tử. Nhưng Hoàng tiền bang chủ đã từ

chối lời mời, tôi hết sức cầu khẩn mà Hoàng tiền bang chủ thối thác là có nhiệm quan trọng hơn.

Như đoàn quân xâm lăng Mông Cổ từ Nam Bắc Đông Tây kéo đến vây phủ thành Tương Dương, tình thế trong nước rất nguy ngập. Hoàng tiền bang chủ phải để hết tinh thần mà phù tá Quách đại hiệp chống xâm lăng, nghĩ kế bàn mưu giữ cõi bờ gấm vóc.

Chuyện quốc gia là trọng, đâu nên khinh thường. Tôi nghĩ nếu vì chuyện riêng của bốn bang mà nài ép Hoàng tiền bang chủ chiếu cố, thì công việc giữ thành bị bỏ phế, chừng ấy thiên hạ trẻ già sẽ nguyên rủa chúng ta sao ? Nếu dân chúng lâm đại nạn ta có cứu được không ? Nhân những việc này tôi tính trước nghĩ sau chỉ còn một cách là tuyển chọn một vị tân bang chủ mà thôi.

Lương trưởng lão nói một thôi dài, nhìn thấy dưới đài hàng ngàn cái đầu gục gặc đồng ý. Mọi người đều nghĩ :

- Khất bang từ xưa đến nay chú trọng việc công trước, sau mới đến việc tư. Do đó mới bảo tồn được một nhóm ăn mày trên cả trăm năm, và trong giới giang hồ có thể gọi là một bang lớn nhất.

Lại nghe Lương trưởng lão nói tiếp :

- Bốn bang đã tính kỹ, không có nhân tài ra cang đáng, Hoàng tiền Bang chủ không thể chia ra làm 2 việc được, trước mắt tôi chỉ có một con đường, là thỉnh một vị anh hùng ở ngoài bang và tham dự với bốn bang mà cai quản đệ tử muôn người. Nhớ lại 25 năm trước, bốn bang có mở đại hội tại Quân Sơn để tuyển chọn Bang chủ, vì vậy mới cử ra được Hoàng tiền Bang chủ. Nhưng bây giờ người đã tách rời khỏi Cái Bang, đệ tử không thể nói được. Còn trong anh em có chỗ chẳng phục nhau, mà phải tỉ thí vài chiêu mới phân cao thấp, định đoạt kết quả của cuộc tuyển chọn. Ha ! Ha ! Hiện giờ ta không muốn nói nhiều, nếu ai đánh ngã đối phương xuống đài, thì chúng tôi mới thành tâm bội phục. Như Hoàng tiền bang chủ được đắc cử tân bang chủ trước đây đã làm

cho tệ bang mỗi ngày thêm hưng vượng và phồn thịnh. Có thể nói gió hòa nước mạnh, đơm lớn ngày dài. Sau cuộc Đại hội Quân Sơn, Hoàng tiền Bang chủ đắc cử, mới mười mấy tuổi đầu, với một cây gậy trúc đã hạ hết bốn vị đại trưởng lão để trở thành vô địch, như vậy mới đáng gọi là anh kiệt và là tân bang chủ.

Mọi người nghe rất khoan khoái, đưa mắt nhìn Hoàng Dung. Trong nhóm Khất Bang có người lưng tuổi đã từng chứng kiến hội Đại hội Quân Sơn, hồi tưởng lại câu chuyện năm xưa, trong lòng hào khí phát sinh.

Lương trưởng lão lại nói :

- Hôm nay trong giờ phút này, có rất nhiều vị ngồi nơi đây, đều là trên chốn giang hồ, vang danh hào kiệt, có vị nào cao hứng và tình nguyện ra giữ chức Cái Bang Bang chủ, thì tôi nghĩ tề bang hoan nghinh chẳng dứt. Chỉ vì anh hùng quá nhiều, cũng khó mà chọn được. Xin nhờ quý vị lên đài biểu diễn thân pháp dù mạnh dù yếu, mới rõ ai là tài giỏi. Bất quá anh em nói vài câu chuyện rõ ràng trước, rồi tở võ sau. Cuộc tỉ thí hôm nay để phân cao thấp, mà chẳng nên làm tổn thương đến tính mạng. Như vậy tề Bang mới không đắc tội với quý vị và làm an lòng mọi người, khi lên đài không còn ý kiến gì nữa, và không nên trách cứ tề bang.

Ông nói mấy câu sau này, đôi mắt đảo nhìn tả hữu phát ra những tia sáng chớp ngời như điện, thần sắc nghiêm trang. Như vậy tỏ rõ nếu ai quyết lòng cả thắng, đem các đường chiêu tuyệt kỹ để hạ thủ bất dung tình, nếu ai động thủ ắt phải chọn con đường tử sanh vô định.

Bấy giờ họ như đang ở trong nhà tụ nghĩa bàn kế kháng địch, mà chẳng được tàn sát. Nhân đó Lương trưởng lão mới đem lời thận trọng dặn dò và báo cáo cho mọi người nghe. Đứng nên vì cuộc tuyển cử này mà thừa cơ hội giết người, và Khất Cái bang cũng như anh hùng phải giữ thái độ của con nhà võ khi giao đấu. Các vị anh hùng sớm biết ngày đại hội của Khất Cái bang rất náo nhiệt, lại nghe lời Lương trưởng lão nói, ai nấy đều suy tính trong tâm.

Những kẻ đã làm trưởng một nhóm thì danh vọng cũng quá cao, cũng như địa vị của một người chưởng môn, hoặc như địa vị của người thủ lĩnh trong một bang, thanh thế cực lớn vậy mà cũng khó tranh chức Khất Cái bang chủ được. Chỉ có mấy người thanh niên dưới 40 tuổi, tánh tình còn háo thắng, mới nhảy ra tỉ thí. Còn những người có đức độ, biết lượng sức, không thể dám ra đương đầu với cả ngàn anh hùng để giết giải vô địch, lại thêm Khất Cái bang trên cả muôn đệ tử phải tâm phục và người nào cũng vui lòng, thật là một việc rất khó khăn, ít hy vọng.

Bởi vậy khi Lương trưởng lão nói dứt, dưới đài im phăng phắc, kẻ nói lên, người nói không, rốt cục chẳng có người nào lên đài cả.

Lương trưởng lão cất tiếng nói to :

- Trừ quý vị tiền bối lão thành ra, xin mời quý vị anh hùng, cao nhân ngay bây giờ thượng đài chỉ giáo. Và quý vị đệ tử trong bản bang ai có tài đức võ nghệ, thì hãy lên đài thi thố, đừng để mai một tài nghệ của mình, quý vị cố ẩn tàng dấu diếm thì có ai biết mình là anh hùng ?

Lương trưởng lão nói đến đây, bỗng từ dưới đài có người cất tiếng bảo to :

- Tôi lên đây !

Tiếng nói vừa dứt, bỗng thấy có một người bay nhẹ lên đài, làm mọi người cả kinh vì hình dáng người này rất lạ thường, đôi chân to cỡ 300 cân, vẻ mặt tuyệt đẹp kiểu con nhà võ, râu hàm én, mày ngài, thân mình phốp pháp trông rất nặng nề nhưng trái lại rất nhẹ nhàng lạnh lẽ.

Người này chạy ra giữa đài, vòng tay thi lễ trước mặt mọi người và nói thực to :

- Tại hạ được người ta gọi là Thiên Cân Đỉnh Đồng Đại Hải. Là người ngoài Khất Cái bang, tôi không có ý tranh chức bang chủ, vậy mời vị nào tình nguyện lên giao đấu tử với tôi ít chiêu để không khí bớt ngột ngạt.

Mọi người nghe rõ lời gã nói vui vẻ, thì biết là gã muốn tỉ thí cho vui mà thôi.

Lương trưởng lão cười nói :

- Đồng đại ca ! Hôm nay không phải là cuộc loi đài thí võ. Nếu đại ca không muốn giữ chức Bang chủ của tệt bang thì xin mời đại ca xuống đài.

Đồng Đại Hải xốc áo gọn gàng và nói :

- Đây rõ ràng là đài thí võ, ai bảo chẳng phải loi đài. Ông muốn cùng tôi đối thủ hay gọi người khác thượng đài ?

Lương trưởng lão không đáp cứ để gã nói.

Đồng Đại Hải nói :

- Tốt ! Vậy ông muốn động thủ với tôi chăng ? Tốt lắm ! Tốt lắm !

Nói xong gã vung quyền cước sấp đánh vào Lương trưởng lão. Lương trưởng lão thấy vậy thối lui mấy bước tránh ra xa, đoạn bảo :

- Tôi già nua xương già da cóc, đâu chịu nổi mấy quả đấm của Đồng đại ca !

Đồng Đại Hải nói :

- Ta chẳng nói nhiều lời, ngươi hãy chống đỡ nghe.

Lời nói chưa dứt, bỗng có một bóng người phóng nhanh lên đài, nhìn ra thì là gã ăn mày quần áo lam lũ gọi là Hóa Tử. Hóa Tử tuổi chạc 30, sau lưng áo đeo một cái bị vải, chính là môn đồ diệt tôn của Lương trưởng lão. Gã có tính là gặp việc gì hợp thì làm, nhưng lại rất hung bạo. Gã đối với sư tổ kính trọng như bậc thần linh thánh sống, khi thấy Thiên Cân Đỉnh Đồng đại Hải đối xử với sư tổ rất vô lễ, nên hấn chẳng dằn được mới nhảy lên đài cười ha hả và nói :

- Sư tổ không cần ra tay với bọn nhỏ. Đồng đại ca ! Ta sẽ tiếp ngươi ba quyền chơi !

Đồng Đại Hải hét lớn :

- Được lắm, tốt lắm ! Hãy ra tay !

Và chẳng hỏi tên họ là gì, Đồng Đại Hải đưa ra một quyền cực mạnh như búa tạ bổ vào đối phương và nói :

- Hãy xem đây !

Hóa Tử trông khí thế nguy hiểm nên lật dật né qua và bước thêm 2 bước.

Nghe một tiếng bình phát ra, bàn tay của Đồng Đại Hải đánh trúng cái bị trên lưng Hóa Tử, thân Hóa Tử vẫn như không mà bàn tay của Đồng Đại Hải ê ẩm vô cùng. Gã cả kinh thét to :

- Cái bị của ngươi chứa giống gì thế ?

Hóa Tử cười lạnh lạnh nói :

- Người ta bảo tôi là Hóa Tử thì hóa gì chẳng được ?

Đồng Đại Hải kêu lên một tiếng thất thanh :

- Rắn độc ! Rắn độc !

Đồng Đại Hải chạy nhanh ra, vươn một quyền lớn đập mạnh vào đầu Hóa Tử. Hóa Tử thối lui tránh khỏi. Gã lại vung một quyền thứ hai vào bụng, lần này Hóa Tử lại chạy sát vào mình Đồng Đại Hải, trên không thấy lượn ra một vòng tròn, từ lưng của Hóa Tử bắn vào đối phương.

Đồng Đại Hải lo sợ tay gã đánh trúng con rắn to trong cái bị, hoặc đánh trúng hàm răng độc, gã đưa tay hữu về ngang bụng, chân tả nhắm ngay hạ bộ của đối phương đá một cái thật nhanh.

Hóa Tử thấy vậy cười thâm, nghiêng mình qua một bên đưa chiếc bị ra đỡ.

Trong bị có con rắn thật lớn và thật hiền, mấy cái răng độc đã bị bẻ gãy, nhưng Đồng Đại Hải có biết đâu như thế !

Khi thấy đầu rắn ló ra khỏi cái bị, Đồng Đại Hải kêu lên một tiếng thất thanh, tay chân luống cuống.

Hóa Tử thắng thế, vươn tay hữu ra quét mạnh vào bụng gã, thuận thế vận chân khí dồn vào đôi tay chộp mạnh gã đưa lên cao hô to :

- Ngũ Tử Tư cử Thiên Cân Đỉnh !

Đồng Đại Hải tay chân cả loạn, nên mới bị gã chộp trúng Tử Cung huyết trước bụng, làm cho toàn thân tê dại, cử động không nổi. Gã run bần bật không còn uy dũng gì nữa.

Dưới đài, mọi người nghe Đồng Đại Hải tự xưng là Thiên Cân Đỉnh, lại gặp hoàn cảnh như vậy, trên mấy ngàn người cất tiếng cười ồ.

Lương trưởng lão nhin cười, hướng về phía Hóa Tử hét to :

- Hãy buông nó ra ! Người không được vô lễ !

Hóa Tử đáp :

- Dạ !

Liên giờ thân mình Đồng Đại Hải phóng mạnh vào sân đấu, rồi nhảy xuống đài, len lỏi vào đám người hành khất bên dưới.

Đồng Đại Hải then đỏ mặt, đưa tay chỉ xuống đài mắng :

- Hóa Tử tặc ! Người hãy đem đao thương lên đây tái đấu với Đồng lão gia, đừng giở trò yêu quý nhất người, như vậy đâu xứng gọi là hảo hán. Người là Hóa hôi tanh, hóa xấu xí chứ hóa gì ?

Bên dưới đài ai nấy đều cho là gã quá sượng sùng nói đỡ then, cả ngàn Khất Cái bang đệ tử và chư vị anh hùng cười sặc sụa, nhưng hẳn không biết lý do vì sao .

Bỗng nhiên từ dưới đài có một bóng người nhảy lên, tà áo phất phơ như én liệng, chân tả đứng vào một mép ván lầu hêu, toàn thân lắc lư như chực ngã xuống đất.

Đồng Đại Hải lòng bất nhẫn thấy vậy la to :

- Hãy coi chừng !

Và vươn tay phải ra toan đỡ. Gã đầu có biết người này cố ý biểu dương một thế đứng trước mặt anh hùng thiên hạ. Tay trái người ấy lại xòe ra tung một chưởng làm cho thân mình càng lắc lư thêm.

Người đứng có một chân trên mép sàn sử dụng thế "Đại cầm chưởng pháp" rút gọn trong một chiêu tuyệt kỹ "Đảo trật kim cương"

Đồng Đại Hải dương tay ra và chạy nhanh về phía người này. Một tiếng bình vang lên làm cho ai nấy cũng tưởng gã này rơi xuống đất, nào ngờ lão này vung chưởng lực đẩy gã Đồng Đại Hải xuống đài.

Mọi người dưới đài nhìn lên, thấy gã ăn mặc sạch sẽ, khăn áo chỉnh tề, mày thanh mắt sáng, chính là đệ tử của Quách Tĩnh tên Võ Tu Văn.

Quách Tĩnh ngồi ở hàng ghế đầu và cao nhất, thấy đệ tử của mình biểu diễn một chiêu "Đại cầm chưởng pháp" sử dụng rất khéo, nhưng đã lợi dụng lòng nhân đạo của đối phương đẩy chưởng phóng vào người đối phương trong chiêu đầu, thực là không mã thượng tí nào. Lòng ông buồn bã, sắc mặt lộ vẻ u hoài.

Quả nhiên như ông nghĩ, Khất Cái bang và quần hùng đều ra mặt bất phục.

Đài đông qua tây lên tiếng chỉ trích vàng trời, có người la lên :

- Công phu giỏi tuyệt, anh em nào ra lãnh giáo vài đường.

Có người bảo :

- Người làm như vậy coi được sao ?

Lại có người la lên :

- Người ta có ý tốt giúp người, sao người không kể gì lòng tốt của bạn hữu ?

Những tiếng la ó vừa dứt thì thấy 3 người nhảy vọt lên đài.

Võ Tu Văn đã học được Quách Tĩnh, Hoàng Dung các thế võ uyên thâm, lại được phụ thân và sư thúc truyền cho ngón "Nhất dương chỉ" nên thời bấy giờ, hạng tuổi bằng chàng hay hơn chút ít cũng không thắng nổi, nên chàng có thể liệt vào hàng nhân tài đệ nhất.

Chàng thấy 3 người xông lên một lượt, trong bụng lại thầm vui, và suy nghĩ :

- Ta đánh bại cả 3 người một lúc mới rõ được công phu hiển hách.

Nhưng lại sợ 3 người chia thế tấn công cùng một lúc nên Võ Tu Văn không hỏi han hay nói năng gì cả, thân hình điều động đưa ra một loạt 3 chiêu tấn công 3 người.

Ba người kia còn chưa đứng vững bỗng thấy chiêu số của đối phương bay đến mãnh liệt nên gấp rút cử chiêu ra đỡ. Trong lúc bất cập tay chân của ba người cả loạn.

Võ Tu Văn lại sợ kẻ địch tấn công, nên đôi tay không ngớt đưa ra những chiêu võ, biến hóa một thành ba, ba thành chín, quay cuồn đến ba người, làm

cho mỗi người thấy tựa hồ như 3 vòng tròn xoáy chung quanh mình. Còn Võ Tu Văn đứng khoan thai không ai đánh được vào người chàng chiêu nào cả.

Quần hùng dưới đài khen thầm :

- Quách đại hiệp danh rên khắp xứ, quả nhiên danh bất hư truyền, nội việc dạy tên tiểu đồ này cũng lợi hại không ngờ.

Lại thấy 3 người ủa ra tấn công Võ Tu Văn tới tấp. Mặc dù không tường võ công và chưởng pháp của đối phương, song Võ Tu Văn vẫn bủa chưởng phong bao vây mỗi người thành một cái vòng tròn, làm cho 3 người này hoa mắt, chỉ biết đỡ gạt chứ không công kích được. Dần dần họ bị kém sút trước Võ Tu Văn, ba người dùng hết sức bình sinh cũng không thoát ra được khỏi chưởng phong này.

Hoàng Nhan Bình ngồi dưới đài trông lên thấy chồng mình đã thắng thế nên lấy làm vui vẻ, gương mặt tươi lên như hoa đào.

Quách Phù liền nói với nàng :

- Ba người thô bạo kia đâu phải là đối thủ của Võ tiểu ca. Bọn nó chẳng đáng mặt anh hùng đâu, mà phải hao tổn sức lực vô ích. Chừng nào có kẻ chân chính anh hùng thượng đài, thì lúc ấy đã mệt làm sao đối địch nổi.

Hoàng Nhan Bình tính tình hiền lành chỉ biết mỉm cười không nói gì cả.

Gia Luật Yến tính tình ngay thẳng, chẳng bênh người nào quấy cả. Tuy với Quách Phù là chị dâu em chồng nhưng 2 người này thường cãi vã nhau om sòm, bây giờ nghe chị dâu nói câu này, Gia Luật Yến cho là khinh người quá lắm, mới nói :

- Tiểu thúc thúc đã ra tay tỉ võ trước, hãy đợi thúc thúc chẳng thành công thì Đôn Nho mới nhảy lên tiếp ứng và tỉ thí. Sau hết mới đến Gia Luật huynh trưởng thượng đài, độc thân đánh bại quần hùng, chừng ấy dù Yên lặng, lặng yên, đại tẩu cũng là Bang chủ phu nhân. Như vậy chẳng tốt hơn sao ?

Quách Phù mắc cỡ đỏ mặt, nói :

- Có rất nhiều anh hùng hào kiệt, chức bang chủ biết là về tay ai ? Người phải giải nghĩa bốn chữ "yên lặng, lặng yên" ta nghe, tại sao người nói xóc thế ?

Gia Luật Yến nói :

- Sự thật là như vậy. Vì không muốn để Gia Luật huynh trưởng đài chớ sao.

Quách Phù hỏi :

- Tại sao ?

Gia Luật Yến nói :

- Đại tẩu không nghe Lương trưởng lão nói đấy ư ? Nhằm năm Khất Cái bang mở đại hội Quân Sơn, lúc ấy sư mẫu mới mười mấy tuổi đầu, chỉ một cây gậy trúc mà khuất phục cả quần hùng, rồi được tôn lên giữ chức Bang chủ. Người đời thường nói : "Con gái hay giống mẹ", đại tẩu ! Hãy thượng đài thử xem, chắc có thể tỉ thí với anh tôi được.

Quách Phù hàn học nói :

- Tốt lắm ! Người kiếm lời ngạo ta !

Nói xong nàng vung tay ra đánh ngay vào bụng cô em chồng. Gia Luật Yên chạy núp sau lưng Gia Luật Tề cười khúc khích và nói :

- Bớ Bang chủ cứu mạng ! Bang chủ cứu nạn ! Bang chủ phu nhân lập mưu giết tôi.

Hiện giờ Quách Phù và anh em họ Võ đều đã suýt soát tuổi ba mươi nên hay giỡn hớt, cười đùa. Gia Luật Yên và Hoàng Nhan Bình tuy không còn là con gái, nhưng mỗi khi gặp nhau vẫn vui vẻ hứng thú như lúc còn trẻ.

Hoàng Dung ngồi bên Quách Tĩnh thường đưa mắt quan sát 4 phương trông chừng xem có người lạ mặt nào đột nhập vào đờng trường không. Tuy bà đã xếp đặt xung quanh hội trường, có Cái Bang canh gác, nếu có chuyện gì lạ phải cấp báo cho bà ngay. Nhưng bà ái ngại bọn người Thánh Nhân sư thái, Hàn Vô Hậu và Chuyển Luân Vương Trương Nhất Mạnh mấy người này e họ kéo đến đây gây sự hỗn loạn, nhưng giờ Mùi sắp qua mà ba bề bốn bên vẫn im lặng như mặt nước hồ, làm cho bà nghĩ thầm :

- Người không can hệ thì họ đến thành Tương Dương này để làm gì ? Và họ mưu đồ thiết kế gì mà đến giờ này cũng chẳng nghe động tĩnh gì cả ? Hay là họ thực sự đến chúc thọ Tương nhi, thật là một điều phi lý nhất đời !

Hoàng Dung tự hào là tay trí kế vô song, nhưng đối với việc này cũng suy xét không ra. Bà nhìn lên đài thấy Võ Tu Văn dùng chưởng lực đẩy rơi 2 người xuống đài, chỉ còn một người lưng cuống chống trả, độ chừng 5 chiêu nữa gã này cũng bại lặc

Bà nghĩ thầm :

- Hôm nay họp mặt quần hùng, lấy võ nghệ kết bạn bè, và cũng để tranh chức Bang chủ Khất Cái bang. Không rõ ai sẽ đoạt giải khôi nguyên, độc chiếm ngao đầu ?

Bây giờ, dưới đài trong số 10 vị anh hùng, ai nấy đều có ý niệm công địch chiếm giải.

Nhưng tại Quách phủ, sau hoa viên có 1 người không màng ngó ngang đến cảnh ồn ào náo nhiệt này. Đó là Quách Tường.

Quách Tường nghĩ :

- Ngày ta giao cho gã mấy cây trâm vàng, và hẹn ngày hôm nay đến đây gặp ta nhân buổi lễ sinh nhật kỷ niệm ta đúng 16 tuổi. Có lẽ nào gã sai lời hứa với ta? Hay là chưa đúng giờ gã đến ?

Nàng ngồi trong thược dược đình, tay tựa lan can, mắt nhìn theo thái dương đỏ sắp chìm dần về hướng Tây, lòng bùi ngùi nghĩ ngợi :

- Hôm nay đã hết nửa ngày rồi, tại sao gã chưa chịu đến ? Dầu sao tối đa là nửa ngày cũng phải gặp nhau chứ.

Mắt nàng nhìn thấy đóa hoa thược dược bay trước gió phấp phới. Nàng lấy ra cây trâm vàng đưa lên và nói nhỏ nhỏ rằng :

- Ta chỉ cầu gã giúp một việc, không lẽ gã lại quên hay sao ? Và cũng không nhớ ngày nay gã sẽ gặp ta sao ? Hay là 3 điều ước hẹn gã chẳng nghĩ tới ?

Rồi nàng lại nghĩ khác :

- Vô lý ! Nhất định không thể vậy được. Gã đã mang danh đại hiệp đương thời, tối trọng lời hứa, thì đâu dám sai lời ? Gã sẽ lại và nhất định lại để gặp ta.

ý nghĩ chẳng lâu gã sẽ đến gặp mặt, làm nàng thấy đắc ý, cầm cây trâm vàng trên hai ngón tay vẽ nguệch ngoạc.

Nàng cất tiếng thở dài, xua đuổi mọi ý niệm xấu xa trong lòng, và nghĩ :

- đã trọng lời hứa, có lẽ nào gã không giữ lời với tiểu cô nương sao ? Ví như gã hứa với phụ thân thì chắc muôn phần không sai chạy, tín nghĩa giữ tròn. Còn đối với ta là Tiểu đông tà Quách Tường, gã có coi ta là trẻ con không ? ồ ! Ta nghĩ vớ nghĩ vẩn, biết đâu gã chưa hẳn đã quên lời hứa.

Bên khóm hoa, ngoài thược dược đình, Quách Tường thấy như muôn ngàn ánh hoa ử dật. Tình bạn bè làm lòng nàng rối bời.

Bấy giờ tại hội trường, Hoàng Dung cũng đang nghĩ đến tâm sự của con gái :

- Trong miếu Dương Thái phó, Phù nhi và Tường nhi gặp nạn lại gặp cao nhân ám trợ. Trên đời này chỉ có 2 người có nội lực kinh nhân như vậy là ân sư Hồng Thất Công và Tĩnh ca. Ân sư thì đã quá cố, còn Tĩnh ca lại không phải. Hay là bọn Bàn môn tả đạo đã chúc thọ Tường nhi ? Chứ như Lão Ngoan đồng Châu-bá-Thông tuy thích đùa cợt, song việc làm của ông ta chẳng bao giờ bí mật. Nhất-đăng đại sư thì trang nghiêm đoan chính, quyết chẳng làm những việc cười đùa giả bộ này. Tây độc Âu dương Phong, Từ Ân hòa thượng Cừu Thiên Nhận đã trôi bước tiên du rồi. Hay là phụ thân của ta chẳng ?

Hoàng Dung hơn 10 năm chưa gặp mặt cha. Hoàng được sư đi nhân du tứ xứ, giẫm chân khắp chốn giang hồ, ai ai cũng không rõ hành tung của ông. Xét ra chuyện này quái gỡ khôn lường. Nếu là Hoàng Dục Sư thì cũng có lý.

Hoàng Dục Sư danh trấn giang hồ, trên 20 năm, ông đã lấy hiệu là Hoàng lão tà. Cũng vì ông giao du rất rộng, bất luận là tà ma ngoại đạo gì, ông cũng giao tiếp cả, nếu nói ông ám trợ cho Tường nhi thì không lẽ ông cháu gặp nhau mà ông cũng không ra gặp mặt.

Hoàng Dung càng suy nghĩ càng ngơ ngẩn, trong lòng vừa sợ lại vừa vui. Lại nghĩ Hoàng Dục Sư như con thần long ngoài biển cả, mặc dù Hoàng Dung là con gái nhưng ông cũng dạy cho đầy đủ võ thuật, thì đối với cháu ngoại ông càng mến yêu quý trọng hơn, không lý nào Hoàng Dục Sư lại có hành động này được.

Hoàng Dung liền đưa tay vẫy Quách Phù đến và hỏi một câu lạ :

- Tiểu muội của ngươi lúc ở bến đò Phong Lăng có ra đi một hai ngày đêm, đến lúc trở về nó có nói câu nào về chuyện ông ngoại ngươi chăng ?

Quách Phù ngây người nói :

- Ông ngoại ư ? Không, nó không nói ! Muội muội đâu có gặp ông ngoại lần nào ?

Hoàng Dung nói :

- Ngươi nhớ lại kỹ chút xem ! Lúc nó đi với Tây Sơn Nhất Khuất Quỷ, nó có nói đi đến đâu và gặp ai nữa không ?

Quách Phù đáp :

- Không có ! Và nó chẳng nói gặp ai cả.

Quách Phù muốn nói muội tử khoe có đến gặp Thần điều đại hiệp Dương-Qua để coi mặt. Nhưng thấy phụ thân trước mặt, lo sợ ông nổi trận lôi đình. Lại sợ mẫu thân buồn, Quách Phù không dám tỏ thật trong lúc này.

Hoàng Dung thấy thần sắc của con thay đổi lạ lùng lúc trắng lúc hồng, rõ là cô này có ý dấu diếm chuyện gì, do đó bà cất giọng ôn hòa bảo :

- Phù nhi ! Mọi người đang chăm chú vào chuyện trước mắt, không nên làm họ mất vui. Ngươi hãy nói nhỏ cho ta nghe thôi. Câu chuyện ở bến đò Phong Lăng của muội tử ngươi thế nào ?

Quách Phù thấy mẹ tỏ ra trang trọng nên chẳng dám giấu nữa, nàng nói :

- Chỉ vì nghe câu chuyện của người nhàn hạ. Họ nói có một trang hiệp khách gọi là Thần Điều Đại hiệp mà họ ca tụng như thần thánh. Gã này chính là Dương-Qua. Muội tử lại muốn xem tận mặt gã.

Hoàng Dung lắng bả và hỏi :

- Rồi nó có nhìn thấy không ?

Quách Phù nói :

- Tự nhiên là có thấy ! Nếu nó không gặp mặt, về đây nó nói qua loa không thôi !

Hoàng Dung nói thêm :

- Té ra là Qua nhi ! Là Qua nhi sao ?

Bà hỏi tiếp :

- Ngươi tưởng thử xem, có phải nó đã ra tay giết chết Ni Ma Tinh tại miếu Thái phó không ?

Quách Phù nói :

- Có lẽ thế ! Vì bây giờ Dương đại ca công phu tột bậc, võ công giỏi vô cùng.

Hoàng Dung nói :

- Ngươi và muội tử ngươi ở tại miếu Dương Thái phó đã nói với nhau những gì ? Hãy kể rõ đầu đuôi cho ta nghe ! Không nên giấu giếm việc gì cả.

Quách Phù nói :

- Câu chuyện không có đại sự hay khó khăn, mà muội tử cứ gây gổ với con hoài.

Quách Phù nói thêm tại sao Quách Tường không đi dự Anh hùng đại yến và không coi cuộc tuyển cử Khất Cái bang chủ, tại sao nàng đổ thừa mắc lo lễ sinh nhật là vì có một kẻ anh hùng thiếu hiệp đến tìm, nên Quách Tường mới thoái thác để chờ đợi gặp mặt. Sau hết, Quách Phù cười và bảo :

- Lễ sinh nhật của nó bằng hữu tiếng đông, nào là ni cô, hòa thượng, ông già bà cả đến chẳng thiếu gì. Nhưng còn thiếu một người thiếu niên tuấn tú anh hùng.

Hoàng Dung nghe dứt, lòng hồ nghi vô kể.

Quách Phù nói những lời này đều ám chỉ Dương-Qua, và bà nghi ngờ Dương-Qua hẹn ước với con gái bà tại miếu Dương Thái phó để tư tình, bắt ngờ chị em nó gặp nhau mới cãi vã lên, và mời các tay cao thủ giang hồ mang lễ vật đến tặng. Nếu là Dương-Qua đã giúp Tường nhi tận tâm như vậy thì với dụng ý gì ?

Bà nhớ lại Quách Tường mấy ngày qua thần thờ lơ lửng, có những tia nhìn kỳ dị, mất hết trạng thái lúc bình thường

Hoàng Dung nghĩ đến đây giật mình, nói thắm :

- Có lẽ nào Tường nhi rời bến đò Phong Lăng gặp nó hai đêm một ngày, không lẽ Dương-Qua đã sinh sự ?

Nghĩ đến đây bà như lại không dám nghĩ tiếp.

Bà lại nghĩ đến những chuyện khác nữa :

- Ta đã giết phụ thân Dương-Qua, gieo cho nó một mối hận. Nó lại hận Quách Phù chặt tay nó và dùng Băng Phách Ngân Trâm đá thương Tiểu Long nữ. Ôi chao ! Tiểu Long nữ có ước hẹn với nó 16 năm sau gặp mặt. Nay đã đúng kỳ hạn 16 năm. Phải rồi ! Dương-Qua sẽ lại đến đây để báo oán trả thù !

Hoàng Dung nghĩ đến việc Dương-Qua sẽ đến trả thù thì cho là đúng nhất, và có cảm giác như có luồng gió lạnh tạt vào lưng.

Bà biết rõ Dương-Qua có mưu trí cơ lược giỏi, tuy không bằng được bà, nhưng nếu để nó tùy tiện hành động với người khác ắt là thảm bại mười phần. Đối với Tiểu Long nữ nó rất chung tình thâm hậu, nếu là đúng hẹn 16 năm nó và Tiểu Long nữ được gặp mặt, chúng sẽ tâm cừ rửa hận, thì cái họa của Quách gia to tát khôn lường.

Nếu chúng lập tâm bàn kế hoạch thì câu chuyện 16 năm oán hận sẽ sôi sục trong lòng Tiểu Long nữ.

Cũng có thể Dương-Qua dụ dỗ Tường nhi, con bé nhẹ dạ, để lung lạc tâm hồn.

Chẳng sai ! Chẳng lầm ! Ta biết rõ tính ý của Dương-Qua. Nó sẽ hành động như vậy !

Nghĩ đến đây Hoàng Dung đoán ra Dương-Qua sở dĩ giết thác Ni Ma Tinh là để cứu Quách Tường, và sở dĩ Quách Tường được các tay võ lâm cao thủ đến chúc thọ là đều do Dương-Qua sắp đặt cả.

Bà cau mày khó chịu vì càng nghĩ ngợi càng bất an, bà quyết định :

- Bất luận ra sao, nếu để Tường nhi tính tính lãng mạn mà gặp phải người có tâm địa quỷ quyết như Dương-Qua thì lành ít dữ nhiều rồi .

Bấy giờ bà bỗng nghe một tiếng "ối da", liền quay đầu lại thì thấy Võ Tu Văn bị một lão già dùng chưởng đánh tới. Hai người bủa chưởng âm âm trên đài.

Hoàng Dung lại chỗ Quách Tường ngồi và nói :

- Tỉnh ca ! Hãy ở đây lo liệu để tôi vào xem Tường nhi nó đang làm gì !

Quách Tỉnh nói :

- Tại sao Tường nhi không lại ?

Hoàng Dung nói :

- Để tôi bảo nó xem, con bé này thực là quái gở.

Quách Tỉnh cười khi một tiếng, nhớ đến lần đầu tiên gặp mặt tại Trương Gia Khẩu, Hoàng Dung cải nam trang, lại bôi mặt giả làm một gã ăn mày nhỏ, như vậy chẳng quái gở hay sao ?

Hoàng Dung thấy chồng cười dễ dãi, cũng cười đáp lại, rồi thoãn thoắt đi về phủ.

Trên đường tuy cảm thấy lo lắng, nhưng bà nghĩ đến tâm hồn trung hậu của Quách Tỉnh, bất cứ việc gì cũng đảm đương gánh vác, không màng nguy hiểm, lòng bà cũng có đôi phần an ủi.

Bà đi thật nhẹ vào phòng Quách Tường. Con gái bà không có trong phòng này, bà hỏi mấy người tì nữ, được họ cho biết Nhị cô nương đang ngồi ngoài vườn hoa nên không ai dám đến quấy rầy.

Hoàng Dung hơi sợ, nói thầm :

- Tường nhi chắc chẳng đến hội trường xem tử võ, nhất định là nó hẹn ước với Dương-Qua.

Do đó, Hoàng Dung trở lại phòng của bà, lấy ra kim châm ám khí và một lưỡi đoản đao giắt vào tay áo. Đoạn cầm thêm một cây gậy ngắn Bạch thố, rồi nhắm đường đi đến vườn hoa.

Vì bấy giờ bà cũng ngại Dương-Qua có võ lực hùng hậu, thật đáng nể sợ.

Bà không dám đi con đường trải sạn trắng ra lối hoa viên, mà đi theo con đường nhỏ sau ngọn giả sơn.

Khi gần đến Thước Dục đình, bà đã nghe tiếng than ngán thở dài của Quách Tường.

Hoàng Dung nghiêng mình núp sau hòn giả sơn, nghe tiếng nho nhỏ của Quách Tường rằng :

- Tại sao ta chờ đợi đã lâu thế mà chẳng có ai đến, hay là họ không nhớ chăng ?

Hoàng Dung cả mừng nói thầm :

- Rồi là gã chưa đến, thật tiện cho ta ra tay cản trở.

Bà lại nghe Quách Tường nói :

- Mỗi năm vào ngày sinh, mẹ đã bảo ta nói ra 3 điều tâm nguyện. Bây giờ ở đây không có người nào, ta nên cầu nguyện trước thượng đế.

Hoàng Dung muốn bước ra nói chuyện với con gái, nhưng nghe mấy câu này bà liền dừng chân để nghe ngóng thêm. Bà nhủ thầm :

- Ta tuy là mẹ đẻ ra nó, nhưng cũng không rõ được tâm tư của nó. Ấu là ta thử chờ nghe nó cầu nguyện thế nào.

Trong phút chốc Quách Tường nói :

- Cầu thượng đế chứng minh điều tâm nguyện thứ nhất của tôi, xin thượng đế từ tâm phù hộ cho cha mẹ tôi thống suất binh mã tiêu diệt quân Mông Cổ, đem lại sự yên lành cho trăm họ thành Tương Dương.

Hoàng Dung thở dài và nhủ thầm :

- Con bé này tuy tính tình quái gở nhưng cũng biết lễ nghi nhân hậu.

Vừa lúc đó, Quách Tường nói tiếp :

- Và điều tâm nguyện thứ hai cầu xin cho cha mẹ tôi quý thể an khang, sống đời trăm tuổi, và mọi việc đều thỏa ý vừa lòng.

Vào ngày sinh hạ Quách Tường, vợ chồng Hoàng Dung gặp phải nhiều tai ương biến chuyển, tưởng đâu Quách Tường không sống sót nổi tới ngày nay, nào ngờ đến bây giờ nàng vẫn nhớn như mạnh khỏe, nên vợ chồng bà đối với Quách Tường mến thương hơn Quách Phù. Bây giờ nghe Quách Tường thốt mấy câu cầu chúc chí tình, làm Hoàng Dung vô cùng cảm động đến ứa lệ. Hoàng Dung chờ đợi lời cầu nguyện thứ ba. Cách một lúc lâu, Quách Tường mới nói :

- Điều tâm nguyện thứ ba, tôi cầu xin cho Thần điều Đại hiệp Dương-Qua...

Nghe Quách Tường nhắc đến Dương-Qua, Hoàng Dung giật mình cố định thần lắng tai nghe thật kỹ, thì đã nghe Quách Tường nói tiếp:

- Cầu xin cho Thần Điều Đại hiệp Dương-Qua cùng với phu nhân Tiểu Long nữ sớm đoàn tụ bình yên vui vẻ.

Điều tâm nguyện cuối cùng này làm cho Hoàng Dung vô cùng kinh ngạc và không còn mảy may ngờ vực nào. Tâm tư của bà cứ áy náy tưởng đâu Dương-Qua dụ dỗ con gái bà, khéo dùng hoa ngôn mỹ từ để cám dỗ, ngờ đâu chính miệng con gái mình nhắc đến chuyện Tiểu Long nữ, thì đã hiểu rõ ràng Dương-Qua dồn tất cả tâm tình vào Tiểu Long nữ để mong chờ ngày hội ngộ. Do đó con gái bà mới cầu xin cho Dương-Qua và Tiểu Long nữ sớm được đoàn tụ.

Bao nhiêu ý nghĩ bất minh về Dương-Qua đều tan biến, bà nhủ thầm :

- Ôi ! Ta đã nhầm ! Dương-Qua là kẻ hiếu nghĩa chung tình nên mới đem tâm sự thổ lộ với Tường nhi. Tường nhi cảm thông con người nhân hậu thủy chung nên đã đem lòng kính trọng như thế. Như câu chuyện ngày xưa, Tỉnh ca nếu gặp ta mãi sau này, khi cõi lòng chàng đã in sâu hình ảnh Hoa Tranh công chúa, thì ắt chàng sẽ không quên mối tình đầu, và ta sẽ là người bất hạnh.

Nhân nghe 3 lời ước của Quách Tường, Hoàng Dung đã hiểu rõ bảy tám phần tâm sự của Dương-Qua. Bà đối với Dương-Qua không còn mảy may phòng bị và trái lại còn thương mến, cảm phục Quách Tường có nhân nghĩa nữa.

Hoàng Dung bỗng nghe có tiếng động nhẹ, ngược nhìn lên thấy một bóng người nhảy qua tường, rõ ràng là một gã có chiếc đầu thực lớn và thân mình lùn tịt trông rất buồn cười.

Quách Tường thấy người này đến, mừng rỡ đứng dậy nói to :

- Đại đầu quý ! Đại đầu quý ! Sao ông lại đến đây ?

Đại đầu quý đi đến Thước được đình, vòng tay thi lễ với Quách Tường, vẻ cung kính lạ thường.

Quách Tường ngạc nhiên cười nói :

- Đại đầu quý thúc thúc ! Sao hôm nay thúc thúc khách sáo quá vậy ?

Đại đầu quý gật đầu nói :

- Cô nương đừng gọi tôi là thúc thúc mà cứ gọi tắt là Đại đầu quý thôi. Tôi vâng mạng Thần điều đại hiệp đến thưa chuyện với cô nương.

Quách Tường nghe qua thất vọng, đôi mắt đỏ lên, nói :

- Đại ca bảo có chuyện gì nên không đến gặp ta phải không ? Và nhờ ông đến trả lời ?

Đại đầu quý lắc đầu nói :

- Không phải ! Không phải vậy đâu!

Quách Tường hỏi gấp :

- Chẳng phải vậy sao ? Ông biết rõ chứ ? Đại ca đã bằng lòng đến à ?

Lòng nằng nóng như ran, Đại đầu quý nói :

- Tôi chẳng nói là Thần Điều Đại hiệp thất hứa với cô nương. Và tôi cũng không nói Thần Điều Đại hiệp đến gặp cô nương.

Quách Tường tức cười vì lời nói ngộ nghĩnh và bộ dạng của gã, nên hỏi :

- Ông nói cái gì vậy ? Không minh bạch chút nào cả.

Đại đầu quý lắc lư cái đầu to, cười hênh hếch nói :

- Thần Điều Đại hiệp nói rằng : Đại hiệp mắc bận lo sắm sửa cho cô nương ba món lễ vật. Cho nên hôm nay phải đến rất trễ.

Quách Tường hờn dỗi nói :

- Có rất nhiều người đến tặng lễ vật, mà tôi có dùng đâu. Ông hãy đến gặp đại ca mà nói, không nên nhọc lòng sắm sửa lễ vật. Tôi không nhận đâu

Đại Đầu Quý nói :

- Thần Điều Đại hiệp căn dặn cô nương hãy đến ngay hội trường, ba món lễ vật lớn này đại hiệp muốn giao tận tay cho cô nương. Vậy cô nương hãy đến đại hội trường chờ trong giây phút.

Quách Tường nhăm mặt thở dài, cười và bảo :

- Nguyên tôi với tử tử có hiềm khích, tôi giận nói : không vác mặt ra xem Khất Cái bang đại hội. Nay đại ca bảo như thế, làm sao tôi chường mặt ra ngoài, tôi không thể đi được. Hay là thế này, Đại Đầu Quý đi với tôi nhé.

Đại Đầu Quý gật đầu và cất tiếng huýt gió kêu tồ te, ngoài tường nhảy vào một con vật cực lớn, rõ là Thần Điều.

Quách Tường thấy con chim Điều, liền đến ôm cổ, tỏ vẻ như vừa gặp lại người bạn tốt xa cách lâu ngày.

Thần Điều thối lui 2 bước, đứng rất ngay ngắn hiên ngang hướng vào Quách Tường gật gù cái đầu, và nghiêng đầu qua tựa hồ lấy mắt nhìn tiểu cô nương cho rõ.

Quách Tường cả cười nói :

- Vị Điều đại ca này thực kiêu ngạo quá. Chẳng mền tôi sao ? Sao lại đứng nhìn nghiêng nghiêng như vậy ?

Nói đến đây nàng vọt mình đến bên Thần Điều ôm cổ. Thần Điều để yên cho nàng chùng một phút, rồi lui ra sau ngược mắt nhìn rất oai vệ, tựa hồ như người cha tỏ vẻ trang nghiêm rầy la con gái sao phá phách như vậy. Đoạn Thần Điều đứng ngay ngăn lại.

Quách Tường nói :

- Điều đại ca sao đứng xa thế ? Đại ca hãy quay đầu lại nhìn tiểu muội. Tiểu muội sẽ mời đại ca uống rượu ngon. Đại ca đến đây.

Đại Đầu Quý cười và vỗ tay cổ vũ, nói :

- Cô nương mời Thần Điều uống rượu, Điều huynh chắc sẽ hoan hỷ lắm.

Quách Tường nói :

- Đại Đầu Quý và Thần Điều đợi tôi nhé.

Nói xong nàng chạy nhanh xuống nhà bếp, hai tay khệ nệ ôm hũ rượu, trở về vườn hoa.